

25-ik szám.

Junius 19-én 1870.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel látva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.-decz. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.

Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XXI. kötet.

Miletico-Stratimiromachia.

Epopoea.

Conceparunt duo fratres:
Procator et general.
Sidaverunt piastres
Et nec unus reteral. —
Dixit unus: „ja som serbus!“
Dixit alter: „tu es servus!“
Hoc apprehendaverant.

Titulus hajbacapandi
Est journalarticulus:
Scimus quantum pathit — anti
Figulumque figulus?
Non est opus Bohemia,
Ut ex zeitungspolemia
Resultasset duellum.

Missit suos secundantes
Primum Stratimirator;
Alter in cupreis „dantesz“
Jam dudum admiratur
Non vult sed hic revocare
Volunt ergo provocare
Miletim ut militem.

„Nyek ezem“ dixit ipse. Ego
Duello cum nemine
Hic sunt mei „alter-ego“
Stant in meo nomine.
Ego sum czár, et caesares
Duellant csak inter pares,
És csak cum armádia.

Nunquam durrant mea manus
Cum fatali pistola.
Mox in meis Zastavabis
Durrant cum Epistola.
Mea tota armadia
Politicus cismadia
Pugnat cum fordítófa.

Sum Svetozar, — id est Sanctus.
Omnium serborum dux,
Sum orator, de még quantus!
Totius dietae lux!
Dictum-factum referate:
Ite in curva anate!
Nec plus huc veniatis.

Gallomartinus.

Az a „Figaro“!

40 aranyujjal megsínelt tragikomédia:

(Az akadémiaira csak azért nem pályázott, mert baloldali.)

Személyek:

A „Figaro“ egy száma.

Levélhordó.

Egy „nagy lap“ szerkesztője.

Egy „nagy lap“ tárczása.

Műfordító.

Egy nagy orr.

Ráth Mór.

Egy kontó.

Szerkesztőségi alakok.

Fátyol — — azaz: függöny-föllebenső
Vipera.

I. Jelenet.

Szerk: Ugyan fiúk! semmit se' tudtok ismét?

Mi újnak mondható, s nem kétszersült;

Mivel a „Napló“ szerkesztője még,

(Kire nekem vagyon szörnyű dühöm!)

Mivel Kemény Zsigó, ki szerfölött

Lágy, még be nem takarta álmos termetét:

Vagy olyan újságot, mit a „Lloydok“

— Legyen az „frájer“, „ungrischer“

Szaglári sem tudtak kitudni még,

Egy országot, hohó pardon! bocsánat...

Egy szerkesztői kézszerítást adnék egy

Igaz hírért; legyen bár az valótlan!

No hát fiúk, nem sovárogtok egy

Szerkesztő kéz-szorítása után?

Ujdonász: Megvan! megvan! hohó... de hát előbb

A kézszerítést kérem ám. Na? hát?

Szerk. (Félre) Nagyon hamis kópé ez a szép, városi

Ujdonász. Am legyen! itt a pacs!

Ujdonász: No hát szerkesztőségbeli fülek!

Hozzátok int: zem most szólamom:

Egy olyan új újságot mondok, mit

Még eddig senki sem tudott vala.

No, nó! ne szörnyűkődjetelek előre!

Nem gözsiklőztatom föl ismét ám

Gorove excellentiás, kegyelmes

Testének a kimondhatlan részét —

Kemény padján tüzoltó gróf Ödön

Siklós siklója második helyén.

Beszélek most az „öreg ur“-ról én.

Szerkesztőségi alakok: Halljuk!

Ujdonász: A zugligetbe ment ki a minap

Deák Ferencz, kit mondanak vala

A bizalom jeléül: „öreg urnak“...

A mint a „Fácánhoz“, (a hol a fázánczomb

Igen komisz,) a mint fölmenne hát

A helyre, a minék Fácán az ő neve,

Két apró kis zenész-gyerek, vulgo:

Czigány-kölyök fogadja szép zenével.

Elhuzzák a „Gott erhalté“-t, meg a

Delegatio-polkát, ezekután

Temesvári fa-kérdés czeppedlit,

Utána a „Deák-marschot“ (a mi

Korántsem annyit tesz, hogy a Deák-

Párt „menjen el Amerikába“)

Szóval tehát e sok hazafiui

Nótán megesett az „öreg“ szive

S a purdéknak egy vaskarit adott.

(Lónyai többet adhat: pénzügy miniszter volt.)

Hanem eszébe jut az „öreg“ urnak“,

Hogy két purdének, két krajczár dukál.

Megkérdi hát a purdékat: „Mórék

Nem vesztek össze ketten egy karin?“

„Nem nagyzságos uram — felel a purdé —

Hisen mi ám kezes-ügyben vagyunk“

Könyek toltak a jó „öreg ur“

Szemébe; mert eszébe jött neki a

Hatvanhetes kiegyezés. Örült, hogy

A közösiügy oly népszerű leve,

Hogy már két kis cigány-gyerek

Is közösi-ügyet köt egymás között.

No hát? Fiúk?

Mind: Bravó! bravó!

Szerk: Fogadja szerkesztői köszönetem.

Ujdonász: Oh kérem; ily hírekkel máskor is!

Szerk: (kezét dörzsölve.) Derék, derék: a journalistikát

Hivatva csak mi egyedül vagyunk,

Reformálni saját inyünk szerént.

Naponkint új hírek, mindegy, habár

Egyik kacska kövérebb, mint a másik...

Semmitse' tesz; éber a mi lapunk.

(Szerkesztőségi alakok: örömittasan zokognak.)

II. Jelenet.

Levélhordó: Jelentem én alá'sau, itt a posta. (El.)

Szerk. (szünet után) Mi—mi—micsoda? Ni—ni a—a

Fi—fi—ga—gá—ro—ró—re—ré—pu—pub—

Licánus lett, leve! Fiúk! Imé!

Az ám, ni itt Hugónak egy ve—verse.

Tárczász, gyere ide mellém. Siess

Műfordító után; szaladj—ügess.

Csipd öt nyakon, legyen bár oly helyen,

Mit a német sógor „Hier“-nek nevez.

Csipd őt nyakon; mond meg neki, hogy egy Szerkesztő-kézsorítást kap, — — pardon Tiz szép arany-csikót, ha lefordítja Le-műfordítja Hugo költeményét. Ha tiz kevés neki, megtoldom én Még tiz arany-csikóval. No szaladj. Hát még is itt vagy? mindjárt a zsebembe Mindjárt zsebembe duxlak ám!

Tárczász: Ühüm! (El.)

III. Jelenet.

Szerk. Fiuk, a mi lapunkon senki sem Teszen ki; légyen bár a „Magyar Állam.“
Mind: Ugy van! Nagy Allah-Refort és Jenő Az ő dicső prófétája.
(Boldogságuk érzetében elaluszna — reggelig.)

IV. Jelenet. (Másnap.)

Tárczász. Mi, itt kezembe' van a fordítás.
Jenőke... pardon! szerkesztő uram;
Szerk. Itt, itt! dicső dugasza vagy te a A bölcsesség ládájának. Oh hadd Rekeszszelek szerkesztői szívemre.
(Szünet után) Szedés alá gyorsan — el-el vele, Vigyétek a szedők szemenszedett Keze-ügyébe! Óh az én lapom;

Mind: A mi lapunk!

Egy nagy orr: (kivülről beorrol) Az én lapom!

Ráth Mór: Ich rathe euch: ne mondjátok ti többet A mi lapunk; mert az: az én lapom.

(Iszonytató harez keletkezik. Orrot orrért, fület fülért. Végre — miután a levélhordó belép — lecsillapul a zaj.)

Levélhordó: Jelentem én alássan itt a posta.

Szerk: (szünet után.) Mi-mi-cso-csó-da-dá-mi mi-fiúk

Az átkozott „Figáro“ rászedett Minket, egy ily nagy politikai Lapot, mit a nagy „publicum ir.“ Oh Hol van itt e sebre, hol van itten ír? Gyorsan el a nyomdába vissza a Verset, hogy fel ne süljünk azzal is, Ha már föl is sülénk tiz aranyig.

Ráth: Mi? Tiz arany? Én nem adom meg azt!

V. Jelenet.

Kontó begörög az ajtón, hátat fordít a szerkesztőségnek háttára ez van: „kérek 40 aranyat“ aláírva. „Műfordító s a szerkesztőségi tagok elképdednek; a nagy orr még nagyob- bára lesz.)

Szerk: Mit? tolem kéri a 40 aranyat,

'Sz ti mondtátok: ez nem az én lapom,

Mind: De a miénk sem ám.

Ráth: Enyém sem ám!

Egy nagy orr: (kivülről.) Enyém sem ám!

Ráth: Nem adtam hozzá Rathot, hogy a verset Le mű-forditassa a szerkesztő.

Ich zahle nix.

Szerk: De hisz uram, ha nem az én lapom.

(Roppant zaj; mindegyik le akarja rázni az „ő lapját“ a nyakáról.)

Ujdondász: Csend! No!! Egy fölséges eszme!

Mind: Halljuk!

Ujdondász: Mivel nagy bökkenő a negyven arany,

S „fizetni nem fizetni“ itt a kérdés, Javallom én, hogy e negyven aranyt Mellékuton szerezzük be.

Mind: No? hogy?

Ujdondász: Tudunk mi még — hála Andrássynak —

Oly cikket írni, mint egykor iránk vala —

(Minek minden szava Salamoni

Bölcselmet rejtett anyja méhiben.)

Adjunk kiismét egy oly cikket, miben

Meszeljük a honvédi dicső nevet

Oly szinre, mint minő színü a kolimász.

Irjunk egy oly cikket, miben a bal

Pártnak mutassunk utat a min az

Amerikába vándorolna el.

Vagy hordjuk le Thaiszot, de a magyart.

Mondjuk: miniszterségre vágy nagyon.

Meglássuk majd: nem negyven csak, hanem

Kijár kétszáz arany a „Pressbureauból.“

Mind: Bravó, bravó!

(Szerkesztő nyakába borul; Ráth

Mór örömkönyeket hullat.) Általános kibékülés.

A cikket azonnal megírják; másnap kijő; har- madnap megjő a kétszáz arany.

— Folytatása mind a baklőveseknek, mind az „olyan“ cikkeknek minden számban.

Madárnyelv.

Két tréfás komposzessor abban lelte gyönyörűségét, ha egymással nem értették meg magukat.

Egyszer úton találkoztak télviz idején, s mert épen a kiáradt Túr felé kellett az egyiknek utaznia, kérdi a veszélyt már kiállott másiktól:

— Tará — radé — atú — rere?

(Tar, árad é a Túr erre?)

Mire a másik, mint az alföldi paraszt Csokonai- nak, szintén jó kedvvel felelt vissza:

— Tarcsa — járta — but — rabe!

(Tarts a j rtább utra be!)

Vipera-csipések.

A „Reform“ sarkalja az ellenzékét, hogy sorakozzék a „jobbik“ zászló alá. Majd épen; hiszen a „jobbik“ a rosszabbik, — miénk a jobbik.

Pinkafőn egy oly embert mutogatnak, a ki derekán felül férfi, derekán alól pedig kigyó. Van is ebben valami? Nálunk a Sándor utcában akárhány ember mutogatja magát, a ki derekán felül is, derekán alól is — kétfejű sas.

A spanyol királyválasztási törvényjavaslat 5-dik pontja így szól: „A szavazást a szavazók névsora előzi meg, hogy így minden hibának eleje vételessék...“ Hm! mintha már maga a királyválasztás nem lenne országos hiba?

A pápa eltörlé Magyarországra nézve a pénteki és szombati böjtöket. Véghetetlen kár a semináriumokra nézve! Megvannak fosztva egy nem megvetendő jövedelemforrásuktól.

A marhavész meggátlására Pest-megye egy állatorvos-congressust fog összehívni. Már mire való ez! Jenő községe a multkor rövidebben végzett. A beteg marhát megette. Jenő községe, mint halljuk: általános érvényre akarja ez elvet emelni, s e miatt a marha-congressusra deputatiót fog föl-küldeni.

Egy égő fiakkerről irnak a lapok. Mint bizonyosat állíthatjuk, hogy Tóth Vilmos szállott ki az égés előtt pár percczel e fiakkerből.

Pulszky nem adott ki egy 48-diki zászlót a honvédeknek. Ejnye már minek iparkodik az ember nagy orrot kapni, ha ugy is — — —!

Egy papi lap azt írja, hogy Salzburgban egy pap rossz szellemet üzött ki egy kis fiuból. Ecce most már a papok czimborájukra is anathémát szórnak.

Csernátony kételkedik abban, hogy Jokainak ellenségei lennének. Gyulai Pál most már Csernátonynak is ellensége lesz!

Bachot Ausztriában föléptették követ-jelöltnek. „Mikorra a világ megbomol, föltámadnak a holtak“ — mondja a biblia.

Deák Ferenczhez feljött egy uri ember Komáromból, hogy a 67-diki kiegyezésért gratuláljon neki. Az ám csakhogy ez az uri ember — örült volt. No már így elhiszem!

A moszkawi policzáj.

Ott, a hol jó Forgách Antal
Vidor kedvvel, derült arczczal
Otthonosan érzi magát;
A hol mindig: télen, nyárba'
Bokaverő bunda járja...
Hol imádják a kancsukat:
Moszkowában hejh! a minap,
Kapja magát egy muszka pap —
S észreveszi, hogy bizony ő „csalhatatlan.“

Hanem hát ott Moszkowában,
A hol járnak nagy bundában:
Télen is, meg nyáron is át;
Ott, a hol jó Forgách Antal
Vidor kedvvel, derült arczczal
Otthonosan érzi magát:
A policzáj sem vak ám ott,
Rögtön dolga után látott — —
S szaglálja, hogy ki hát az a „csalhatatlan?“

Sikertelen nem szaglálja:
Rá is akad végre rája,
A „csalhatlan“ apostolra...
Meghívja őt, invitálja
Jó magához vacsorára,
Kedves vendég leszen — mondja —
— Igen ám! — a bolondházba;
A policzáj oda zárja,
Elmezavart muszka papot „csalhatatlant“

A helyet, hol Forgách Antal
Vidor kedvvel, derült arczczal
Otthonosan érzi magát;
A hol mindig: télen, nyárba'
Bokaverő bunda járja:
Beh tisztelem, hejh! Moszkovát;
Bár csak lenne ily policzáj,
Hol narancs nő: Rómába hajh!
Ott is mondja egy pap, hogy ő „csalhatatlan.“

Nagy „jobb“-jaink arczképei.

Rónay Jácint.

(Van egy másik arczképe is, szép kerek szakállal s az nekünk sokkal jobban tetszik.)

A két csalhatatlan.

Pio Nonó. Edes kollégám, Ábrám helytartója, nem adhatnál egynehány milliót kölcsön a zutájaim számára?
Róthschild. Sajnálom, kedves kollégám; de nem adok; mert én is csalhatatlan szereték lenni.

Zelotypia.

Kontra Lőrisszony. Szomszéd uram! Frissen jöjjön azzal a puskával! nézze, hogy kokettirozik az urammal a kend kisasszonya, lüje meg őket.
Zebulon. Ugyan, schatzikam, ne kiabály. Hiszen nem kisasszony ez hanem kispap.

A király és a helytartó.

Ki az ottan, a magas Keresztfán,
Feje körül tövis koszorúval,
Lábainál siró asszonyokkal,
Kit kínálnak ezetes szívaesével?

Az ott a mi urunk Jézus Krisztus
Az egeknek s földeknek királya.

Hát az ott ki, bíbor bársony széken?
Feje körül hármas koronával,
Lábainál hízlgő asszonyokkal,
Kit kínálnak drága jó borokkal.

Az ott a mi urunk Helytartója,
Ő szentsége a római pápa.

Hátha egyszer helyet cserélnének?
S jönné hozzánk urunk Jézus Krisztus
Uralkodni, koronát viselni;
Adnának neki minden mi javunkból.

Helytartó meg menne a helyébe.
A keresztre fel — ezetet inni.

K—s M—n.

Egy serenádn.

Per pedes apostolorum utazva, meglehetősen fáradtan értem honunk egy kisebb mezővárosának „a 3 rózsához“ címzett vendégfogadójába. A „3 rózsza“ beillenék mindenestre hotelnek is, ha nem volna azon hibája, hogy a nagy ivótermen kívül csak egy kis külön zugszoba van feltartva a bevetődő vendégek számára. Itt helyezkedtem el tehát s minthogy már meglehetősen későre járt az idő, rövid falatozás után elszunnyadtam. Ez a boldogság azonban csak addig tartott, míg a szomszédaszobában el nem kezdődött az összegyűlt diszes társaság kurjongatása... Fáradt tagjaim! Mivel érdemeltétek meg e kinzást! Elkergették az álmodt szemeimről s én nyugtalanul hánykódtam fekhelyemen. Végre fölkelék s a vendéglői szolgát hittam. Megjelent.

„János — mondtam — jó borraivalót adok, ha azt mondja a zoknak, hogy egy nagy ur van itt, ki beteg lévén, csendre kéri őket.“ — János — áldassék neve! capott az alkalmon megtréfálni keveset fizető, de sokat lármázó vendégeit s mint a vékony falon át hallám, azt mondta nekik, miszerint báró Eötvös, a miniszter van itt s. t. b.

Báró Eötvös a szomszéd szobában! A kimonodott név varázserővel hatott s a legmélyebb csend

állott be, mely újra álmokba ringatott. Azonban az éjnek titkos leple alatt összeesküvés forraltatik ellenem — azaz hogy a miniszter ellen.

Ott volt a kántor! Kinek lett volna inkább érdekében az oktatásügyér kegyét megnyerni, valamely számára készített meglepetés által, mint épen neki! Egy sikerült éji hangverseny, szónoklat — s talán mostani 100 frttos állomása helyett még valamely 200 - 300-ossal ajándékozhatná meg a miniszteri kegy. S a mellett még a dicsőség! Pár nap mulva egy „vidéki levél“ állana a „Pesti Napló“-ban az eseményről, kiemelve „a helybeli kántor-tanító ékes és tartalom-dus üdvözlő beszédét ő Nméltóságához; az énekdarabok sikerülttségét“ s. t. b. Természetes, hogy a levelet a szerény kántor maga írná s így nemcsak szónoki, de írói tehetségét is bemutatná a nagy közönségnek.

Ennyi csáberőnek nem lehetett ellentállani, a szerencsétlen terv ténynyé érlelődött. Az egész nagyérdemű társaság (mely a „dalárda“ zömét képezte) együttérezett, caupán azt kötvén ki, hogy az irandó „vidéki levél“-ben mint közreműködők, mindnyájan névszerint megemlítésenek. A kántor pedig kijelölván az előadandó darabokat az üdvözlő beszéd megírásához, majd betanulásához fogott.

— — S én aludtam....

De hah!... Miféle üvöltés tölti be egyszerre a leget?! Ablakom alatt ének zendül s én kétségbeesve ugrom ki ágyamból. A szomszédos kutyák vonítása képzelhetni, mily emelőleg olvadt a bájos melodiába. — Végre elkallgattak. Megmenekültem tőlük? — Tűnődém magamban s már visszafeküdni készültem.

Irtózatossalódas: az üdvözlő beszéd csak most következett.

„Nagy hazafi! Nméltóság hazafi! Tiszteletreméltó hazafi!“ („Éljen!“)

Ez volt a kezdet; gyönyörű kilátásaim lehettek folytatására nézve!

„A kit ő nngu hazafi! magad előtt látsz, az a — helybeli kántor.“ (Gyér éljenzés.)

„Mi azért jöttünk ide.... ide mi azért jöttünk.... azért mi ide jöttünk....“

„Éljen!“ hangzék ismét a „dalárok“ bögése, midőn szónokuk elakadását észrevették.

„Tisztelt polgártársak!“ szóltam én, óvatosságból csak félig nyitva ki az ablakot, nehogy észrevegyék kiléteget.

„Halljuk! halljuk!“

„Én, tisztelt hazafiak! Önöknek — szerencsés jó éjt kívánok.“

„Éljen!“ — Az ablakot behúztam: a tisztelgés véget ért. — A kántor ugyan talán várta, hogy mindjárt helyben kinevezsem valamely jövedelmezőbb állomásra; de ez nem történvén meg, félig elégtlenül társaival együtt távozott

Jókor reggel magam is tovább mentem, azon boldog hitben hagyván hátra megtisztelőimet, miszerint serenádjakot a miniszternek adták.

Küi Ó. —

Egy kis számítás.

Ha szent István királylyá koronáztatásának napján 1 azaz egy osztrák értékű krajczárt helyeztet volna el a pesti takarékpénztárnál 5% kamat mellett, ez az egy krajczár kamatok kamatjával — a tőke minden 15-ik évben, pontos kiszámítás szerint, megkétszereződvn — most 1870-ik évben ilyen numerus lenne ni:

52.057.494.293.927.936,

vagyis kimondva:

ötvenkétezerötvenhét billio, négyszázkilenczvennégyezerkétszázkilenczvenhárom millió, kilenczszázhuszonhétezerkilenczszázharminczhat o. é. krajczár.

Mármost ha ezt az összeget a szent István birodalmának — a legujabb népszámlálás szerint — 15.429.238 lakosa közt gróf Andrassy, a subvenziók minisztere felosztaná, akkor minden egyes emberre 33.739,510 frt 85 és valami $\frac{1}{9}$ rész krajczár jutna.

Milyen nagy úr volna akkor a magyar! Azt hiszem, hogy Paczolay még a csizmáját is csupa királyokkal puczoltatná.

Megbocsáthatlan hiba lenne, hogy szent István sajnálta nemzetétől azt az egy krajczárt, mely azt nagygyá, gazdaggá, hatalmassá tehetné volna: ha nem tudnók, hogy szent István, mint nagy államférfi alkalmasint élt a gyanuperrel, hogy hiszen ő hiába veti meg alapját azoknak a billióknak, mert úgy is elviszi a — német.

Hanem Kerkápolyi pénzügyminiszter ur, a ki nincs akkora államférfi, mint szent István s ennél fogva nem is tart a némettől; letehetné azt az egy krajczár alapítványt valamelyik szilárd alapu bankintézetnél; — majd meglássa, milyen híres ember lesz belőle — 870. esztendő mulva, s milyen nagy ur lesz a — huszadik unokája.

Hja, paraszt! Az megint más.

Egyszer.

Rendőr. Tekintetes nemes magistratus,
Elgázolt egy kis leányt egy tátos.
A lovakat hajtotta egy báró,
Pestről Bécsbe s Bécsből Pestre járó.
Nem birta elfogni a darabont
Pedig kergette is egy darabon.
Mit csináljunk ilyen ural már most?
A ki nem féli az egész várost.

Földi gondviselés organuma.

Hm, biz az baj, de hát mit csinálunk?
A kihágó ha nagyobb ur nálunk.
Hibás a lán, meg az ostoba ló.
Mért nem vigyáz? szeme arra való.
Báró urat majd megkérjük szépeu
Csapja el kocsisát. (Sz ő volt épen),
Ujságíróknak megizentetik,
Ha szólnak, sarkuk hátul köttetik.

Másszor.

Rendőr. Tekintetes nemes magistratus,
Nagy veszélyben forgott ma a státus,
Van itt egy gróf ebben az országban,
Ki baloldal, ott járt Thurzovkában:
Klapkánál volt, veres siphát hordott;
Most az a gróf a sorból kirontott,
Más sorba tért, komfortábel elé,
S még suhintott egy konstabler felé.

Földi gondviselés organuma.

Ah, „az a gróf?“ Ez már azután más
Ujságíró, most csapj egyszer lármát.
Üsd a grófot! Ennek már dukál is
A miért gróf, s még is liberalis.
Mert ha volna óconservatív gróf,
Czukrászt ölhet, s lehet miniszterré,
De ha szabadelvü, négy heti stróf!
Ha ostorát felemelni merné.

Tanulság.

Grófnak lenni, vagy pedig bárónak,
Még magában nem valami vétek.
De liberálissá ne tegyétek,
Mert akkor számára dúplán rónak.

Furcaság.

Furcsa az a Hollán! A sógora botlik, s aztán mégis ő bukik el.

Egy politikusnak.

Hogy valamely hegy valaha
Egeret szült — meglehet;
De azt el nem gondolhatnám:
Az éger mint szül — hegyet.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Mérgelődhetik Igyálviz Virgilius. (Már miért mérgelődnek?) Már hogyne, uramfia, mikor az az orosz dászkál, a ki csalhatlanná akarta magát kiordittatni, nem hozzá fordult közbenjárását, hogy a római pápa megadja beleegyezését. (De az az orosz dászkál kereste volna inkább a muszka czár jóváhagyását; akkor nem tették volna a hüvösre.) Az igaz! Pedig itt lett volna Forgách Antal; annak a kedvéért tudom szabadon hagyta volna a csalhatatlant czár ő felsége.

— — (Vajon miért indit a pesti főkapitány sajtópört a „Közbiztonság“ ellen?) Be akarja záratni. Mert akkor lesz csak igazán biztos a közbiztonság ha a biztosok a „Közbiztonságot“ biztos helyre teszik el.

— — Nos, mit gondolsz hitvestárs, mit mondott pápa ő szentsége Strossmayer utolsó beszédére? (Hogy tudnám már én azt?) Találd ki. (Hát — vállalat vonított.) No ládd, hogy eltalálad. Vonított ám, csak hogy nem a vállával, hanem az állával nemis a vállapoczkájával, hanem az állkapoczkájával!

— — (Szegény pápára hogy ráfognak, hogy nagy fényt üz! Pedig itt olvasom, mily egyszerűen él most.) Bizonyosan elfogytak a péterpiczulák. (Ejh, istentől elrugaskodott ember! Gondold meg, hogy ha szüksége volna rá, mindjárt gyűjtenének neki.) Az bizony! Csodálom is, hogy még eddig nem for-

dult a bankárokhoz, a kik sikerrel gyógyítanak „titkos (erszény) betegségeket“, és „telhetlenséget!“

— — E hó 13-án a méltás főrendiház gyűlésén épen 13 méltás főrend jelent meg. Az a tizenhárom szám nagyon szerencsétlen. (Azt jelenti, hogy valamelyik főrend mahoz egy évre ki fog mulni az élők sorából.) Meglehet, hogy az egész főrendi ház.

— — (Csak egy dolgot nem értek ebből a pápa helytartóságából: ha már a Krisztus egészen átadta a helytartóságot a világ fölött a pápának, hogyan nem viszi el az ördög a világot olyankor, mikor a pápa aluszik?)

— — (Mit akar azzal Kerkápolyi elérni, hogy a trafikokat szaporítani fogja?) Semmi mást, mint hogy ő philosophiae professorból lett finánczminiszterré, tehát igen méltányosan az ő hajdani philosophiae auditorait kinevezi finánczoknak.

Előfizetési felhívás

AZ ÜSTÖKÖS

II. félévi folyamára.

Közeledvén az előfizetési idő, tisztelettel figyelmeztetjük azon t. cz. előfizetőinket, kiknek előfizetése folyó június hó végével lejár, előfizetésüknek idején megújítására.

Az „Üstökös“ ezután is másfél iven fog megjelenni.

Az előfizetés megtételére, miután előfizetési ívet a lap mellett nem fogunk küldeni, ajánljuk a postai utalványokat, mint a legjutányosabb és legegyszerűbb előfizetési módot.

Előfizetési árak:

juli—sept. évnegyedre 1 frt 50 kr.
juli—dec. félévre 3 „ — „

Pesten, június hóban 1870.

Az „Üstökös“ kiadó-hivatala.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

JOKAI MÓR.

Lakása: Stáció-utcz. 80. szám alatt

Pest, 1870.

Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja:

JANKÓ.

Metszi:

POLLAK.

Arjegyzéke H O L L O S J.

fehérmű üzletének

Pest, Dorottya utca 10. sz.

1 vég 54 rőfös rumburgi vászon legjobb minőségű 24, 25, 26, 27, 28, 30, 35, 40, 50, 60, 120 frtig.
1 vég 30 rőfös 12, 13, 14, 18 frtig.
1 vég 38 rőfös 16, 17, 18, 19, 20, 24 frtig.
1 tuczat törülköző 5 1/2, 6, 7, 8, 9, 10, 12 frtig.
1 tuczat félfehérített 4, 4 1/2 frtig.
Asztalkendő és asztalbrozsok minden áron dus választék kész ingekben.
1 db. fehér jó chiffon-ing sima mellett 1,60, 2,20, 2,60, 2,80, 3, 3,30 kr. legfinomabb.
Vászon mellett 4 frt.
Igeu szép hosszukás és keresztos mellett 2, 2,30, 2,50, 2,80, 3, 3,50, 4, 4,50 frtig.
Vászon mellett 3, 3,50, 3,80, 4, 4,50, 5, 6 frtig.
Rumb. és hollandi vászomból 2, 2,50, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 15 frtig.
Czérna és battiszt himzett jabottal 5, 5 1/2, 6, 7, 8, 25 frtig.

Színes ingek 1,60, 2,20, 2,10, 2,80, 3 frtig.
Szintén 2 db. külön gallérral 2,60, 3, 3,50 krig.
Paidek 4 1/2, 5 1/2, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 20 frtig.
Vászon zsebkendők 1 tuczat 3, 3,30, 3,60, 4, 4,40, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12 frtig.
Battiszt színes szegélyvel 3,60, 4,40 krig.
Szinte czérna 7, 8 1/2, 9, 10, 12, 15, 20 frtig.
Egész fehér czérna battiszt 4, 4 1/2, 7 1/2, 8 1/2, 10, 20 frtig.
Selyem 1,20, 1,50, 2, 2,40 krig.
Harisnyák 3,60, 4, 5 frt; fille d'Ecosse 6,50, 8, 10, 13 frtig.
Dus választékban legjobb gallérok 3 frt legfinomabb.
Kézeltők 4, 4,80, 5 1/2 frtig.
Nyakkendők és máslik 25, 30, 40 krig, s minden áron.
Mindenféle kesztyűk, ugy szintén livrés és még több e szakba vágó czikkek

Rendelések az összeg előleges beküldése után, vagyis utánvételképp gyorsan elküldetnek. 6-1 66.

Rothberger

Jakab

bécsi

férfiruha

tára

csász. kir.

udvari szállító PESTEN

Deák F.-utca szegletén, régi színház-téren 1. sz. I. emelet, a „Prófétához“ címzett sörház felett, ajánlja, támaszkodva az évek óta szerzett bizalomra,

férfi-ruháit,

Londoni utazó gubák csuklyákkal . . . 8-30
Felőltők . . . 8-30
Tavasziöltönyök 18-47
Nyári öltönyök 15-40
Tavaszi rokkok 6-36
Nyári rokkok . . . 5-10
Frakkok és gérokkok . . . 14-35
Vadászrokkok . . . 6-25
Hálóköntösök . . . 8-60
Papi gérokkok . . . 18-30
Papi felöltők . . . 15-50
Nyári nadrágok 5-13
Nyárimellények 2-12
Tornászöltönyök 2 1/2-8
Vászon rokkok 4 1/2-8
Vászon nadrágok 2-7

Gyermekruhák

6-15 évesek számára.

Igen olcsó köntösök nagy választékban ugy ujak mint viseltek.

Ugy szintén régi ruhák u j a k é r t becsértetnek, viselt ruhák, még a legjobb állapotban s nagy választékban igen olcsón kaphatók. 818 919

A bécsi

férfi-ruha-raktárban

Pesten, Kristóf-tér 2. sz., 1-ső emelet a „Nagy Kristófhoz“

a legnagyobb választék és legfinomabb készületben kaphatók:

Nyári felöltők 10-35 frtig
Diszes öltönyök 16-45 „
Pasa-coating öltönyök 18-28 „
Vászon-öltönyök 12-25 „

Továbbá legcsinosabb szalon-öltönyök, ugymint: lustre-, alpacca- és cloth-rokkok, nyári havelokk, tisztí blouse-ok, tornász-öltözetek megfelelő olcsó árakon kaphatók.

Vidéki megrendelések a legnagyobb pontossággal teljesítetnek. A nem alkalmas ruhák kifogás nélkül visszavétnetnek. 831 911

WELISCH ADOLF

Bécsben, Mariahilf 57.

Pesten, Kristóf-tér 2. sz.

SZERENCSE!!! LEGNAGYOB B ELÖNY!!! HAZAFISÁG!!!

J E L S Z A V A

U J S O R S J E G Y T A R S U L A T O M N A K

mely évenként 4 huzás

300 db 100 frtos első m. k. jutalom sorsjegyekből

összesen 30,000 forintból áll

Szerencsehozó ez, mivel havonként csak 15 forintos csekély befizetéssel igényt nyújt az a föntebbi 300 darab 100 frtos ilyen jutalomjegyek biztosítására, a nyeremény valószínűsége annál inkább reménytelibb, mivel-hogy a jegyek csak is 50 számot egy sorozatban tartalmaznak, egy már kihuzott számnak annál fogva 50% közelebb állnia kell a főnyereményhez, mint más sorsjegyeknél, hol 100 szám jön egy-egy sorozatra, mi itt nem fordul elő.

A legnagyobb előnyt nyújtja azért, mivel a nyeremenynél semmi nyereségadó nem fizetendő, e sorsjegyek mostan még előnyösebben szereshetők, és agio annál biztosabban reménylhetők, minden t. ez. résztvevő 300 darab ez ily jutalomjegyekre évenként 4 huzáson át játszik, s minden esetben mégis három egész sorsjegyet kapnia kell, melyek értéke a tett befizetésnek megfelel; s

hazafisággal is párosul ezen sorsjegytársulat már nagy, 300 első magy. kir. jutalom sorsjegyekből álló összeállításával, melyek az élénk részvétellel legezészerűbben a bizalmat, hazánk hitelét felserkentik — s legnagyobb előnnyel gátot emelnek az idegen, nem honias sorsjegyek folyamának.

1-3

A z é r t

58

SZERENCSE!!! LEGNAGYOB B ELÖNY!!! HAZAFISÁG!!!

Csak is 15 frtért 25 havi részletben és 1 frt bélyeg egyszer s mindenkorra

kap minden résztvevő egy sorozattal s számokkal ellátott kötvényes okmányt, melyben összes 300 db. 100 frtos jutalomjegyek van tartalmazva, mely az egész befizetésnek folyama alatt, minden huzásnál ugy mint már aug. 15. az első részlet lefizetése után a nyereményeknél részesítetik, s miután ezen eredeti sorsjegyek is 50 forintosokra oszthatók, ugy résztvevők fél áron csak is 7½ frt. 25 havi részletfizetése után s 50 kr bélyeg egyszer s mindenkorra aránylagi joggal nem törődve a többi résztvevőkkel beléphetnek.

A 25 havi részletbeni lefizetés után kap minden résztvevő az egész 15 frtali befizetéssel három 100 forintos sorsjegyeket, de a csak felében befizetett részlet 7½ frtjával csak három fél 50 frtos ily sorsjegyeket, mely minden esetben közben történt nyeremény huzás után is bérmentve kézbesítetik.

Első magy. kir. jutalom sorsjegyeink összehasonlítása az igen kedvelt hitelsorsjegyekkel:

1. Ezen jegyek nyereség semmiféle adónak sincsenek alávetve ;
2. Az állam által vannak biztosítva.
3. Ezek minden es. kir. ausztr. és m. kir. állampénztárnál biztosíték képesek.
4. Minden sorozat csak 50 számot tartalmaz miáltal ezek valószínűen sokkal közelebb állnak a főnyereményhez ;
5. Teljesen betöltik az időt 1920-ik évig ;
6. Hazai sorsjegyeink mostan még agio nélkül sokkal jutányosabban megvehetők, tehát felszálniok kell :

ellenben azok 15% adóval terheltetnek, azok pedig mint magán kölcsönvétel az államtól semmiféle biztosítékkal nem bírnak, azok pedig a m. kir. állampénztárnál mint biztosíték nem vétetnek fel, azoknál pedig egy-egy sorozatra 100 szám jön, mi által tehát a főnyereménytől 50 számmal hihetőleg távolabbra esnek, ellenben azok csak 1924 évben töltik be idejüket, azok pedig mint magán kölcsön értékükben magasabbra nem hágna... ak.

T E H Á T

SZERENCSE!!! LEGNAGYOB B ELÖNY!!! HAZAFISÁG!!!

helyes jelszava ujonnan föllállított sorsjegytársulatomnak.

Vidéki megrendelések legpontosabban eszközöltetnek.

AUSTERLITZ ZSIGMOND,

első budai váltó-tüzlete a lánczhid-közelében.